

KIR ÇİÇEĞİ

Zekeriya Kaya

“Gur gur gur, düt düüt, pat pat pat...” sesleriyle derin bir uykudan uyandı. Başını kaldırınca gözleri önce parlak güneşten rahatsız oldu, biraz sonra alıştı. Nerede olduğunu anlamak için çevreye ürkek ürkek bakındı.

İşlek bir cadde kenarında, yaya kaldırımıyla apartmanları çevreleyen taş duvarın birleştiği yerdeydi. Yüksek beton yığınlarını, buralarda yaşayan insanları gördü. İnsanları tanıyordu. Beton yığınları içinse, “İnsan yuvası olmalı bunlar.” dedi. Ancak, yakınından “gur gur gur” sesleriyle gelip geçen boyalı nesnelere ne olduğunu anlamakta güçlük çekti. Onları önce başka bir varlık sandı. İçlerinde insan olduğunu görünce, “Kendilerine yürüyen yuva da yapmışlar.” dedi.

Yanı başından geçenlerin ayakları kendisini ezecekmiş gibi geldi. Korktu, yere kapandı. “Yürüyen yuvalar”ın uğultusunu, kaldırım parkelerini titreten ayak seslerini dinledi.

“Burası neresi?” diye düşündü. Şimdiye dek böyle bir yer görmemişti. “Yoksa... Yoksa, burası dinlenmek için arada sırada bizim oralara gelen insanların yaşadığı, hani şu kent denilen yer mi? Öyleyse yandım... Kırlara gelenler, bizi özlemlerle kokladıklarına göre, burada çiçek olmuyor demektir. Kentte çiçek yoksa ben de yaşayamam.” dedi.

Ailesinin yaşadığı yer, biraz silik de olsa gözünün önüne geldi. Yemyeşil kırları, şırıl şırıl akan dereleri, böceklerin seslerini, kuşların ötüşlerini düşledi. Ne güzeldi her yer...

Havanın ısınmasıyla birlikte oluşan kar suları, bereketli yağmurlar dereleri coşturur, ortalığı su sesi kaplardı. Bütün çiçekler özenle hazırladıkları kokuları havaya verirdi. Türlü türlü kokular birleşip çevreye yayılınca, öteki canlılar şenliğin başlamak üzere olduğunu anlardı.

Kuşlar birleşerek zengin bir orkestra oluşturur, kelebekler o büyüleyici ortamda dans gösterisi sunar, arılar da hangi çiçeğe konacaklarının şaşkınlığı içinde hem çalışır hem eğlenirlerdi.

Oysa, şimdi hepsi gerilerde kalmıştı onun için. Derin bir iç çekti... Burada bulunuşuna bir anlam veremedi. “Peki, ama ben buraya nasıl geldim?” dedi. Tohum iken sert bir yelin kendisini buraya getirdiği kanısına vardı. Öyleyse yalnız olmamalıydı. Yeller yalnızca kendisini sürükleyecek değildi ya; başkaları da bulunmalıydı çevrede.

“Böyle yere kapanarak uzun süre duramam.” diyerek başını yavaş yavaş kaldırdı. Çevreye yeniden baktı. Kendisine benzer

bir bitki yoktu. Üzerinde bulunduğu yarım parmak genişliğindeki toprağın dışında her yer beton ve kapkara asfaltla kaplıydı.

Biraz ötede büyük bir ağaç gördü; bu bir çınardı. Sevindi. “Çevremdeki tek bitki o. Belki onunla konuşurum .” diyerek umutlandı.

Ancak Çınar, nedense hiç aşağı bakmıyordu. Onun bu davranışına üzüldü. “Boyundan dolayı büyökleniyor; beni küçük gördüğü için böyle yapıyor olmalı. Belki de haklı, o ulu bir ağaç, benim gibi küçücük bir yaratıkla neden konuşsun? Ortak neyiz var ki?” diye söylendi. Ortalık kararıncaaya değin bekledi. Cadde sessizleşince biraz dalmıştı.

Çınar:

“Hey, Kır Çiçeği! Merhaba!” diye seslenince:

Uyandı, yukarı baktı. “Merhaba!” diye karşılık verdi sevinçle. Bu büyük ağaç hakkında yanlış düşündüğünü anladı.

“Dün gece kabuğun yeni çatlamıştı. Ne zaman filizlendin böyle?” diye sordu Çınar.

“Bu gün filizlendim.”

“Ben gündüzleri aşağı bakamam. Asfaltın sıcaklığı bunaltıyor. Taşıtların egzoz borularından çıkan gazlardan boğulacakmış gibi oluyorum; gürültü de çok rahatsız ediyor. Bu yüzden elimden geldiğince göğe doğru uzamaya çalışıyorum. “

“Asfaltın sıcaklığı dedin. Asfalt ne demek?”

“Üzerinde taşıtların gidip geldiği şu yola döşenmiş olan madde. Sıcak havalarda çok ısınır.”

“Taşıtlar dediklerin, yürüyen insan yuvaları mı?”